

3. Ящишак О. Моделі державного регулювання ринку фінансових послуг. *Адвокат*. 2011. № 3 (126). С. 28–33.
4. Ващенко Ю. Державне регулювання у сфері енергетики України: адміністративно-правовий аспект : дис. ... докт. юрид. наук : спец. 12.00.07. Київ, 2015. 488 с.
5. Яценко Т. Удосконалення державного регулювання ринків фінансових послуг та стратегічні пріоритети їх розвитку. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2017. Спецвипуск. Ч. 2. С. 169–175.
6. Осинцев Д. Методи адміністративно-правового впливу : посібник. Санкт-Петербург, 2005. 278 с.
7. Андрійко О. та ін. Адміністративне право України. Академічний курс : підручник : у 2 ч. / за ред. В. Авер'янова. Київ, 2004. Т. 1 : Загальна частина. 584 с.
8. Бакаєв Л., Соколова Е., Шиндирук І. та ін. Ринок фінансових послуг : навчальний посібник. Київ, 2014. 384 с.
9. Про Національний банк України : Закон України від 20 травня 1999 року № 679-XI. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/679-14>.
10. Борис Візров окреслив шляхи вирішення проблем ринку кредитної кооперації. URL: http://vaks.org.ua/?id_news=840.
11. Структура Державної служби фінансового моніторингу України. *Держкомфінмоніторинг України* : сайт. 2017. URL: http://www.sdfm.gov.ua/articles.php?cat_id=132&art_id=17351&lang=uk.
12. Про загальні засади співробітництва між Державним департаментом фінансового моніторингу та Державною комісією з регулювання ринку фінансових послуг України : Угода від 5 вересня 2003 року № 20. Київ, 2003. 3 с.
13. Шевцова О., Віхлевщук В. Конкуренція на фінансовому ринку: банківські конкурентні переваги. URL: http://nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Ekpr/2009_25/Shevcova.htm.
14. Credit Unions Worldwide 2021. *Statistical Report*. URL: http://www.woccu.org/documents/2021_Statistical_Report.

УДК 342.9

DOI <https://doi.org/10.32844/2618-1258.2021.5.2.14>

ГРЕСЬКО О.Р.

**ФОРМИ ТА СПОСОБИ РЕАЛІЗАЦІЇ ВЗАЄМОДІЇ АДМІНІСТРАТИВНИХ СУДІВ
З ОРГАНАМИ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ Й ГРОМАДСЬКІСТЮ:
ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ**

**FORMS AND METHODS OF IMPLEMENTATION OF INTERACTION
OF ADMINISTRATIVE COURTS WITH PUBLIC ADMINISTRATION AUTHORITIES
AND PUBLIC: THEORETICAL AND LEGAL ASPECT**

Стаття присвячена теоретико-правовим аспектами визначення форм та способів реалізації взаємодії, з одного боку, адміністративних судів, а з іншого боку, органів публічного адміністрування та громадськості. Аналіз наявної наукової літератури показав, що сьогодні у науковій площині досі не сформовано чіткої та логічної концепції виокремлення форм та методів взаємодії. Науковці окремі методи взаємодії називають формами, а форми ототожнюють із способами реалізації (тобто методами). З'ясовано, що форми виражають зовнішній прояв дій, а не спосіб їх вчинення. Водночас означені категорії не можна розглядати відокремленим чином. Форма не може існувати без способів, і навпаки. Водночас

© ГРЕСЬКО О.Р. – здобувач (Науково-дослідний інститут публічного права)

для однієї форми взаємодії можуть бути характерні декілька способів реалізації такої взаємодії. Окремим способом може бути представлено декілька форм. Задля ґрунтовнішого аналізу означеного питання доцільно звернутись до формування способів реалізації взаємодії. Зазначено, що формами взаємодії адміністративних судів та органів публічного адміністрування й громадськості є зовнішні прояви регламентованої нормами чинного законодавства практичної спільної діяльності адміністративних судів та органів публічного адміністрування й громадськості, яка реалізується у межах їх повноважень та спрямована на досягнення позитивного результату. Визначено, що залежно від форми взаємодія поділяється на такі види, як інформаційна, консультаційна, організаційна, процесуальна. Кожний із наведених форм взаємодії притаманна ціла низка способів її реалізації (методів). Запропоновано під способами реалізації взаємодії адміністративних судів з органами публічного адміністрування й громадськістю розуміти конкретні прийоми або систему прийомів, застосування яких дає змогу реалізувати у певних формах взаємодію між означеними суб'єктами. Зазначено, що залежно від способів реалізації взаємодії доцільно виокремлювати розроблення та прийняття спільних правових актів, обмін, прогнозування, планування, вироблення спільних рішень, делегування повноважень, інші способи реалізації взаємодії.

Ключові слова: *адміністративно-правове забезпечення, взаємодія, форми взаємодії, методи взаємодії, адміністративні суди, органи публічного адміністрування, громадськість.*

The article is devoted to the theoretical and legal aspects of determining the forms and methods of interaction, on the one hand, administrative courts, and on the other – public administration and the public. The analysis of the available scientific literature has shown that at present somewhere in the scientific plane a clear and logical concept of separation of forms and methods of interaction has not been formed. Scientists call certain methods of interaction forms, in turn; forms are identified with the methods of implementation (methods). It has been found that forms express the external manifestation of actions, not the way they are performed. However, these categories cannot be considered in isolation. Form cannot exist without a way, and vice versa. At the same time, one form of interaction can be characterized by several ways of implementing such interaction. In turn, several forms can be represented in a separate way. For the purpose of more thorough analysis of the specified question it is expedient to address to formation of ways of realization of interaction. It is stated that the forms of interaction between administrative courts and public administration bodies and the public are external manifestations of practical joint activity of administrative courts and public administration bodies and the public regulated by current legislation, which is implemented within their powers and aimed at achieving a positive result. It is determined that depending on the form; the interaction is divided into the following types: informational, consulting, organizational, procedural. Each of these forms of interaction is characterized by a number of ways to implement it (methods). It is proposed to understand the methods of implementation of the interaction of administrative courts with public administration bodies and the public as specific techniques or a system of techniques, the application of which allows implementing in certain forms of interaction between these entities. It is noted that depending on the ways of interaction it is expedient to distinguish: development and adoption of joint legal acts, exchange, and forecasting, planning, development of joint decisions, delegation of powers, and other ways of realization of interaction.

Key words: *administrative and legal support, interaction, forms of interaction, methods of interaction, administrative courts, authorities of public administration, public.*

Постановка проблеми. Категорію «взаємодія» обґрунтовано можна вважати глобальною, адже вона притаманна усім сферам суспільного життя. Визначальну роль вона відіграє у правовій площині. Вона являє собою спільну діяльність, спрямовану на досягнення чітко визначеної мети або іншого суспільно значимого результату. За таких обставин, досліджуючи взаємодію, не можемо залишити поза увагою виокремлення її форм та способів реалізації.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематикою визначення форм та способів реалізації взаємодії займалась низка представників наукової спільноти. Серед них, зокрема, варто виокремити таких, як В. Бурбика, В. Верхогляд, М. Вільгушинський, С. Гречанюк, В. Завгородній, В. Малюткін, Т. Мироненко, С. Недов, Ю. Пивовар, А. Сачаво, Ю. Торохтій, В. Фесюнін, Г. Цимбал, В. Чумак. Проте означені питання сьогодні залишаються відкритими, що обумовлює доцільність нашого дослідження.

Формулювання цілей статті. Мета дослідження полягає у визначенні форм та способів реалізації взаємодії, з одного боку, адміністративних судів, а з іншого боку, органів публічного адміністрування та громадськості.

Виклад основного матеріалу. Термін «форма» означає вид, будь-який зовнішній вияв певного змісту. Як зазначає С. Недов, форми – це шляхи здійснення такого цілеспрямованого впливу, тобто форми показують, як практично здійснюється діяльність. Форми діяльності визначаються характером відносин у певній сфері життєдіяльності людини. Це означає, що в процесі взаємодії відповідні органи (посадові особи) на основі чинного законодавства та відповідних підзаконних нормативних актів самостійно встановлюють обов'язкові правила поведінки з питань, що віднесені до їх компетенції [1, с. 114]. Узагальнюючи, зробимо попередній висновок, що форма взаємодії являє собою зовнішній вираз практичної спільної діяльності суб'єктів права, які уповноважені діяти в межах їх компетенції.

В. Чумак зазначає, що форма у загальному вигляді характеризується такими суттєвими ознаками: це зовнішній вияв певного змісту; зовнішнє вираження дії для розв'язання поставленої задачі; форма безпосередньо впливає на зміст, розвиває чи гальмує його розвиток [2, с. 89]. Ознаками форм взаємодії, згідно з поглядами Ю. Пивовара, є зовнішній прояв діяльності суб'єктів; відбиття найбільш суттєвих закономірностей взаємодії; урегульованість нормативно-правовими актами; прояв у конкретних діях відповідних суб'єктів [3, с. 47]. Наведені ознаки підтверджують нашу позицію стосовно форм взаємодії, викладену у попередньому висновку.

Г. Цимбал, проаналізувавши погляди вчених щодо тлумачення форм взаємодії, дійшов висновку, що їх можна поділити на три групи. Зокрема, науковець стверджує, що перша група науковців під формами взаємодії розуміє узгоджене планування заходів та подальше спільне їх розроблення та виконання. Друга група науковців відстоює ідею багатоманітності форм взаємодії, не визначаючи окремі види таких форм та жодним чином їх не класифікуючи. До третьої групи науковців автор відносить тих представників наукової спільноти, які пропонували багатоманітність форм взаємодії [4, с. 55–56]. У цьому контексті варто звернути увагу на першу групу науковців, які виділяють планування та вжиття спільних заходів як дві форми взаємодії. Така позиція є дещо спірною, адже означені дії виступають скоріше етапами взаємодії, ніж її формами. До того ж необґрунтованою видається думка про відмежування другої та третьої груп, адже за сутнісними характеристиками погляди науковців збігаються, відрізняється лише форма висловлення ідей.

Водночас інші науковці також є прихильниками виокремлення двох форм взаємодії. Однак такими формами виступають процесуальна та організаційно-правова. Їх диференціація детермінована тим, що процесуальна форма взаємодії регламентована на рівні законів, а організаційно-правова – на рівні відомчих нормативних актів [4, с. 42–43]. На нашу думку, виокремлення означених форм є доцільним, проте підстава їх відокремлення потребує певного уточнення. І процесуальна, і організаційно-правова форми взаємодії можуть бути регламентовані нормативно-правовими актами. Їх відмінність полягає в тому, що, по-перше, процесуальна форма має бути визначена відповідними процесуальними нормами права (процесуальним законодавством, наприклад, КАСУ), а організаційно-правова – матеріальними нормами права (матеріальним законодавством, зокрема Законом України «Про судоустрій і статус суддів» від 2 червня 2016 року № 1402-VIII); по-друге, процесуальна форма взаємодії передбачає спільну діяльність під час здійснення адміністративного судочинства, тоді як організаційно-правова реалізується під час організаційної або забезпечення спільної діяльності.

Перейдемо до розгляду безпосередніх форм взаємодії. Перш за все підкреслимо, що ні на законодавчому рівні, ні в наукових розробках немає усталеного єдиного бачення щодо визначення чітких форм взаємодії. Як показує аналіз досліджень, форми взаємодії можуть значно різнитись залежно від суб'єктів взаємодії. Наприклад, А. Сачаво виділяє такі форми взаємодії підприємств, які здійснюють приватну охоронну діяльність з органами внутрішніх справ: спільна діяльність (проведення заходів) правоохоронної спрямованості; надання взаємодопомоги та підтримки один одному; обмін інформацією з питань попередження та припинення різних правопорушень [5, с. 79].

До основних форм взаємодії влади з громадськістю належать інформування, консультування, партнерство, делегування, контроль [6, с. 56]. Щодо останньої форми взаємодії можна дещо подискутувати. Сама сутність взаємодії передбачає обопільну діяльність двох рівнозначних суб'єктів. Під час вжиття контрольних заходів одна із сторін (підконтрольна) перебуває у підлеглості у іншій – контролюючій. Природа контролю передбачає наявність двох нерівнозначних сторін, тобто реалізації контрольної діяльності притаманні вертикальні зв'язки між її учасниками, взаємодія характеризується горизонтальними відносинами суб'єктів. Єдиним винятком може слугувати спільний контроль двох учасників контрольної діяльності щодо третьої сторони. За таких умов між двома суб'єктами виникають горизонтальні зв'язки, що є однією з форм взаємодії.

Прикладом такої форми взаємодії, як спільний контроль, може слугувати залучення нотаріусів органами виконавчої влади до перевірок провадження діяльності іншими нотаріусами. Зокрема, ч. 7 «Порядку проведення перевірки організації роботи державних нотаріальних контор, державних нотаріальних архівів, організації нотаріальної діяльності приватних нотаріусів, дотримання державними і приватними нотаріусами порядку вчинення нотаріальних дій та виконання правил нотаріального діловодства», затвердженого Наказом Міністерства юстиції України від 17 лютого 2014 року № 357/5 регламентує, що «до перевірки можуть залучатись працівники територіальних органів юстиції, діяльність яких безпосередньо пов'язана з контролем за організацією нотаріату і нотаріальної діяльності в Україні, а також нотаріуси, які мають високий професійний рівень та достатній досвід практичної роботи не менше 10 років, та працівники державного нотаріального архіву» [7].

В. Фесюнін констатує, що формами взаємодії органів та підрозділів Державної прикордонної служби України з населенням виступають проведення масово-роз'яснювальної роботи з актуальних питань податкової політики, надання відповідних консультацій громадянам; прийом громадян та розгляд їх звернень; залучення до інформаційно-консультаційної роботи з платниками податків волонтерів (громадських податкових консультантів); функціонування «телефонів довіри»; взаємодія під час проведення планових та позапланових перевірок суб'єктів підприємницької діяльності; взаємодія щодо організації обліку платників податків; залучення громадян та їх громадських формувань до правоохоронної діяльності за напрямками роботи податкової міліції [8, с. 96].

Формами взаємодії дільничних інспекторів прикордонної служби та дільничних інспекторів міліції є такі:

- обмін інформацією про стан оперативної обстановки на ділянках (секторах) відповідальності та адміністративних дільницях обслуговування;
- спільний контроль за дотриманням громадянами України, іноземцями та особами без громадянства вимог законодавства України з прикордонних питань;
- виставлення спільних нарядів на ймовірних напрямках руху порушників державного кордону;
- проведення спільних заходів з правового виховання місцевого населення та профілактики порушень законодавства України про державний кордон;
- проведення спільних навчань з питань пошуку та затримання порушників законодавства про державний кордон;
- проведення спільних нарад дільничних інспекторів прикордонної служби та дільничних інспекторів міліції з питань протидії протиправній діяльності на державному кордоні [2, с. 93–94].

Нагадаємо, що, незважаючи на те, що окремих суб'єктів права сьогодні може бути ліквідовано або реорганізовано, дослідження їх форм взаємодії не втрачає свого наукового значення, адже сама сутність взаємодії залишається незмінною незалежно від того, між якими суб'єктами така взаємодія виникає.

До основних форм взаємодії міліції та органів фінансового контролю віднесено обмін інформацією, яка становить обопільний інтерес, про різні порушення законодавства, події та факти, пов'язані з використанням державних коштів; непроцесуальну консультативну допомогу працівників контролюючих органів оперативним працівникам, слідчим; обмін досвідом роботи, а також нормативно-правовими актами, методичними рекомендаціями, іншою інформацією щодо виявлення та припинення правопорушень, пов'язаних із використанням державних коштів, зокрема шляхом проведення спільних нарад, конференцій та семінарів; обопільне залучення фахівців до участі в проведенні окремих контрольних заходів; вжиття за інформацією одного з учасників у межах своєї компетенції заходів, спрямованих на виявлення та припинення правопорушень у сфері економіки; планування та вжиття скоординованих заходів, спрямованих на

виявлення та припинення правопорушень у сфері економіки; проведення спільних досліджень проблем виявлення та припинення правопорушень у сфері економіки; законотворчу діяльність тощо [3, с. 47–48].

До узагальнених форм взаємодії органів внутрішніх справ із засобами масової інформації віднесено проведення брифінгів (прес-конференцій); висвітлення виступів працівників органів внутрішніх справ; формування громадської думки; підготовку інформаційних матеріалів (заміток, звітів, репортажів); підготовку та розміщення в засобах масової інформації соціальної реклами правоохоронної діяльності органів внутрішніх справ; підготовку прес-релізів; проведення інтерв'ю; проведення сеансів телефонного зв'язку «гаряча лінія»; проведення засідань «круглого столу»; реагування на виступи в засобах масової інформації з проблемних питань діяльності органів внутрішніх справ; розгляд звернень (запитів) від засобів масової інформації; проведення консультацій [1, с. 116].

Як бачимо, у науці адміністративного права виокремлено доволі значну кількість форм взаємодії. Із наведених форм взаємодії випливає доцільність їх класифікації за видами. Зокрема, В. Малюткін класифікує форми взаємодії за трьома видами, такими як функціонально-операційні, процесуальні та організаційні [9, с. 3]. Вважаємо, що виокремлення функціонально-операційної форми взаємодії є недоцільним, адже за змістом усі форми (і процесуальні, і організаційні) спрямовані на реалізацію певної функції суб'єктів взаємодії. Окрім того, операційні форми взаємодії безпосередньо пов'язані з реалізацією певних процедур. Такі процедури можуть мати як процесуальний, так і організаційний характер. За такої постановки питання можна говорити про наявність двох видів форм взаємодії, а саме процесуальних та організаційно-правових, про які йшлося раніше.

С. Гречанок пропонує класифікувати форми взаємодії кримінально-виконавчих установ за такими критеріями:

1) за нормативним регулюванням автор виокремлює передбачені (прямо або опосередковано) Кримінально-виконавчим кодексом України форми взаємодії та врегульовані відомчими актами Державного департаменту України з питань виконання покарань, а також міжвідомчими нормативними актами форми взаємодії;

2) за способом здійснення співробітництва він виділяє спільну або погоджену роботу, обмін інформацією;

3) за рівнем взаємодії дослідник виокремлює організаційні, тактичні спільні дії;

4) за обов'язковістю організації взаємодії він виділяє обов'язкову взаємодію; взаємодію, що сприяє організації діяльності (не має обов'язкового характеру) [10, с. 56–57]. На нашу думку, більшість названих науковцем форм взаємодії являють собою види такої взаємодії. Така позиція обумовлена як семантичними властивостями категорій «форми» та «види», так і самою природою взаємодії.

До його зазначеного треба додати, що у науковій площині також існують положення щодо ототожнення форм та способів взаємодії. За такого підходу форми взаємодії розглядаються як способи співробітництва. Зокрема, форма – це спосіб певної організації чого-небудь [11, с. 275]. Водночас форма взаємодії як спосіб організації включає комплекс способів і прийомів взаємодії, а також суб'єктів, які взаємодіють між собою [4, с. 43].

Прихильником такої концепції виступає В. Завгородній, який визначає загальні ознаки, що притаманні формам взаємодії, такі як зовнішній вияв певного змісту; оснований на законі способи офіційного співробітництва; передбачена переважно нормами адміністративного права різна узгоджена діяльність; спосіб організації, який включає комплекс прийомів взаємодії; система зв'язків і правовідносин суб'єктів, які взаємодіють [6, с. 55], тобто майже кожна з наведених ознак тим чи іншим чином розкриває форму взаємодії як спосіб.

Ми вважаємо таке ототожнення помилковим, оскільки форми виражають зовнішній прояв дій, а не спосіб їх вчинення. Водночас означені категорії не можна розглядати відокремленим чином. Форма не може існувати без способів, і навпаки. Водночас для однієї форми взаємодії можуть бути притаманні декілька способів реалізації такої взаємодії. Окремим способом може бути представлено декілька форм. Задля ґрунтовнішого аналізу означеного питання доцільно звернутись до формування способів реалізації взаємодії.

Так, Т. Мирошенко виокремлює три групи способів реалізації взаємодії. Перша група – це адміністративні методи взаємодії, до яких авторка включає регламентуючі, розпорядчі та нормативні способи реалізації взаємодії. Друга група містить соціально-психологічні способи реалізації взаємодії, які поділяються на соціальні та психологічні. Третя група способів реалізації взаємодії сформована соціологічними методами взаємодії [12, с. 46–47]. Означена позиція є до-

волі слухною, але значно виходить за межі нашого дослідження. Зокрема, друга та третя групи способів реалізації взаємодії не підпадають під адміністративно-правове забезпечення. За таких обставин можна говорити лише про адміністративні методи взаємодії. Однак і така позиція є лише умовною. Адміністративні методи здебільшого спрямовані на врегулювання суспільних відносин «влада – підпорядкування», для яких характерні вертикальні зв'язки. Взаємодія, на чому неодноразово було наголошено, характеризується рівністю її учасників. За таких умов адміністративні методи лише опосередковано можна віднести до способів реалізації взаємодії, що виникає між адміністративними судами й органами публічного адміністрування та громадськістю.

Ще однією групою методів, на яку варто звернути увагу, виступають організаційно-правові методи. Так, Ю. Торохтій, досліджуючи взаємодію між місцевими державними адміністраціями й органами місцевого самоврядування, виокремлює комплекс означених методів, серед яких слід відзначити такі:

- 1) прогнозування (соціально-економічного розвитку територій, факторів негативного впливу на суспільно-політичну й соціально-економічну ситуацію в регіоні);
- 2) планування (бюджетне, організаційне, функціональне тощо);
- 3) координація діяльності (органів загалом чи їх структурних підрозділів, посадових осіб);
- 4) погодження актів і рішень (досягнення консенсусу чи компромісу); вироблення спільних рішень (правового чи організаційного характеру);
- 5) контроль за виконанням прийнятих рішень (у тому числі, взаємний контроль);
- 6) інформаційне забезпечення (попереднє, поточне, наступне);
- 7) інструктування (за наявності знань чи досвіду, яких немає у контрагента);
- 8) делегування повноважень (за законом чи договором);
- 9) матеріально-фінансове забезпечення прийнятих рішень (передача майна чи фінансових коштів);
- 10) робота з кадрами (підготовка, перепідготовка, стажування) [13, с. 155].

Вважаємо, що саме організаційно-правовими методами варто послуговуватись під час визначення способів реалізації взаємодії адміністративних судів та органів публічного адміністрування й громадськості.

Висновки. Отже, з урахуванням викладеного щодо форм та способів реалізації взаємодії можемо констатувати, що сьогодні на науковій площині досі не сформовано чіткої та логічної концепції виокремлення форм та методів взаємодії. Науковці окремі методи взаємодії називають формами, форми ототожнюються зі способами реалізації (тобто методами). Як наслідок, означені складові частини утворюють єдиний неструктурований масив, що загалом визначається як взаємодія. Така тенденція негативно впливає на якість досліджень, присвячених взаємодії, адже, на жаль, більшість представників наукової спільноти розглядає питання форм та способів реалізації взаємодії поверхово, лише дотично торкаючись сутнісної характеристики наявних проблем.

Проведений аналіз дав змогу сформулювати власне бачення цієї проблеми. Вважаємо, що формами взаємодії адміністративних судів та органів публічного адміністрування й громадськості є зовнішні прояви регламентованої нормами чинного законодавства практичної спільної діяльності адміністративних судів та органів публічного адміністрування й громадськості, яка реалізується у межах їх повноважень та спрямована на досягнення позитивного результату. Залежно від форми взаємодії поділяється на такі види, як інформаційна, консультативна, організаційна, процесуальна. Кожній із наведених форм взаємодії притаманна ціла низка способів її реалізації (методів).

Водночас пропонуємо під способами реалізації взаємодії адміністративних судів з органами публічного адміністрування й громадськістю розуміти конкретні прийоми або систему прийомів, застосування яких дає змогу реалізувати у певних формах взаємодію між означеними суб'єктами. Так, залежно від способів реалізації взаємодії доцільно виокремлювати розроблення та прийняття спільних правових актів, обмін, прогнозування, планування, вироблення спільних рішень, делегування повноважень, інші способи реалізації взаємодії.

Список використаних джерел:

1. Недов С. Організаційно-правові засади взаємодії органів внутрішніх справ із засобами масової інформації : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07. Дніпропетровськ, 2009. 196 с.
2. Чумак В. Адміністративно-правові засади взаємодії дільничних інспекторів прикордонної служби державної прикордонної служби України та дільничних інспекторів міліції щодо охорони державного кордону : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07. Харків, 2012. 195 с.

3. Пивовар Ю. Організаційно-правові засади взаємодії міліції і органів фінансового контролю : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07. Київ, 2008. 266 с.
4. Цимбал Г. Взаємодія як умова забезпечення виявлення і розслідування податкових злочинів : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.09. Ірпінь, 2005. 217 с.
5. Сачаво А. Адміністративно-правові основи діяльності приватних охоронних структур та їх взаємодія з ОВС України : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07. Київ, 2004. 162 с.
6. Завгородній В. Адміністративно-правове регулювання взаємодії органів внутрішніх справ та громадських організацій у протидії корупції : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07. Дніпропетровськ, 2010. 268 с.
7. Про затвердження Порядку проведення перевірки організації роботи державних нотаріальних контор, державних нотаріальних архівів, організації нотаріальної діяльності приватних нотаріусів, дотримання державними і приватними нотаріусами порядку вчинення нотаріальних дій та виконання правил нотаріального діловодства : Наказ Міністерства юстиції України від 17 лютого 2014 року № 357/5. *Офіційний вісник України*. 2014. № 16. Ст. 246.
8. Фесюнін В. Організаційно-правові засади взаємодії органів державної податкової служби з населенням : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07. Харків, 2007. 187 с.
9. Малюткин В. Организация взаимодействия подразделений органов внутренних дел в осуществлении профилактики преступлений ; под ред. Г. Аванесова. Москва : РИО МВД СССР, 1976. 40 с.
10. Гречанюк С. Організаційно-правові засади взаємодії кримінально-виконавчих установ з державними органами та недержавними організаціями : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07. Ірпінь, 2006. 253 с.
11. *Юридична енциклопедія* : в 6 т. Т. 4 : Н–П. Київ : Українська енциклопедія імені М. Бажана, 2002. 720 с.
12. Мироненко Т. Організаційно-правові аспекти управління взаємодією органів прокуратури України з громадськістю : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07. Харків, 2007. 190 с.
13. Торохтій Ю. Правові засади взаємодії місцевих державних адміністрацій та місцевого самоврядування в Україні : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.02. Харків, 2005. 181 с.

УДК 342.9

DOI <https://doi.org/10.32844/2618-1258.2021.5.2.15>

ЖУК Т.І.

**ДО ПИТАННЯ ПРО ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВЗАЄМОДІЇ
КОНТРРОЗВІДУВАЛЬНИХ ОРГАНІВ З ІНШИМИ СУБ'ЄКТАМИ СЕКТОРУ
БЕЗПЕКИ З МЕТОЮ ОХОРОНИ НАЦІОНАЛЬНИХ ІНТЕРЕСІВ**

**ON THE QUESTION OF DEFINING THE CONCEPT OF ENSURING
THE INTERACTION OF COUNTERINTELLIGENCE BODIES WITH OTHER ACTORS
IN THE SECURITY SECTOR IN ORDER TO PROTECT NATIONAL INTERESTS**

Метою статті є розкриття категорійно-поняттєвого розуміння діяльності із забезпечення взаємодії контррозвідувальних органів з іншими суб'єктами сектору безпеки задля охорони національних інтересів. Стаття присвячена розкриттю категорійно-поняттєвого розуміння діяльності із забезпечення взаємодії контррозвідувальних органів з іншими суб'єктами сектору безпеки задля охорони національних інтересів. Відзначено, що представлена до аналізу тематика наукових пошуків є новою для адміністративно-правової науки. Виявлено, що законодавство містить прямі вказівки на реалізацію взаємодії контррозвідувальних органів з іншими

© ЖУК Т.І. – здобувач (Науково-дослідний інститут публічного права)